

Foll. 226-2

~~Foll. 224-8~~

CERTAMEN LITERARIO

DE LA

JUVENTUD CATOLICA

DE

SANTIAGO.

AÑO DE 1885.

IMP. DE ALENDE.

75822.11

HEMNO

AL

APOSTOL SANTIAGO,

POR

D. Francisco M.ª de la Iglesia.

PREMIO DE HONOR

EN EL

CERTAMEN LITERARIO

DE LA

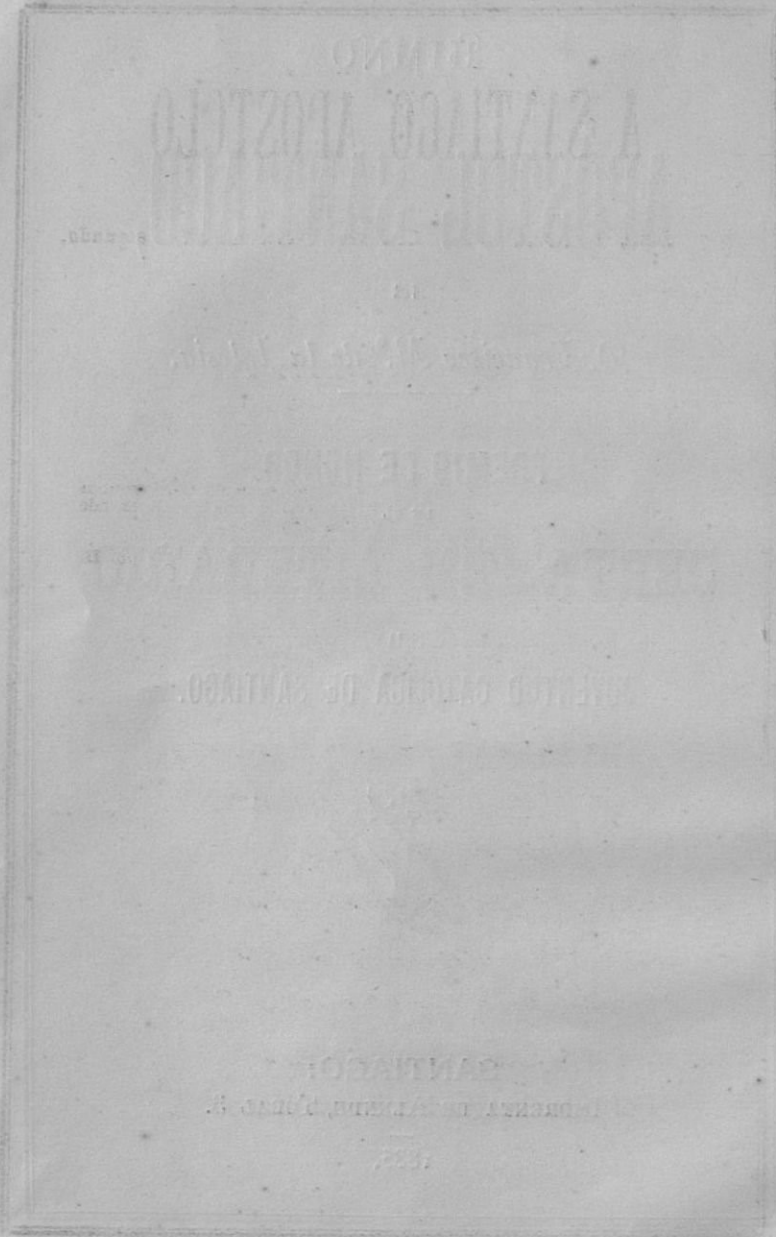
JUVENTUD CATÓLICA DE SANTIAGO.

SANTIAGO:

IMPRESA DE ALENDE, TORAL 3.

1885.

A SANTIAGO APOSTOLO

n-o jibalen extraordinareo d' o seu descrebimento segundo,

ANO DE

MDCCCLXXXV.

Videtur quoniam ex operibus
justificatur homo et non ex fide
tantum.

APOST. SANT.—EP. CATOL., II.
V. 26.

I.

Himno santo de gozo e speranzas
Hastr' o ceu ergan Sar e Sarela,
Alomíe cal sol Compostela,
Vista Hispania seu manto millor,
E coreen n-a gloria os anxeos
Gardadores d' a Igrexa bendita
Dand' ô Eterno loanza en finita
Pol o hachazgo d' o envito Xacob.

II.

Grandes feitos o ceu pernostica:
Galiciáns, homildémol-a testa,
De Solovio n-a sagra frolestá
Volv' á vers'o Adalid' español.
D' algún mal ven amant' á librarnos,
A pesar d' o increíble trafego,
Cand' así d' o esquencido *Sartego* (1)
Nova fonte de vida brotóu.

III.

Siñor Dios d' os exércitos pío,
Qu' a neviña d' o ben sementando
Is as duras cadeas tronzando
Pra faguer d' os alleos hirmáns:
Gracias mil porqu' á darnos volvedes
Capitán de guiar tan seguro,
De comando tan maino e tan puro
Como hai sigros catamos en van.

(1). Nicho, especialmente si é feito d' unha peza con tapadeira.

IV.

Santa Fé, redentora d' os pobos,
Forza e guía d' o gran Zebedéo
Báixa, báix' á inframar noso seo,
Noso spirto d' o erro á limpar;
Vennos dar o alimento d' os fortes
Pois sin él morr' o xerme d' a vida,
E fallando tua mística exida
Invencibre é pra nós tanto mal.

V.

Cando España cayéu debruzada
Por dous grandes treidores ferida,
Tí lle deches, Xacob, luz e vida,
Cal amante' avangélico pai,
E xuntando seus fillos esparsos,
A partir d' estas serras benditas,
Enrolláchel' ás teifas malditas
Com' arroll' as areas ó mar.

VI.

N' hay outeiro nin veiga n-a España,
Qu' ó falarse d' as nosas mamóreas,
Se non troque en crarín d' as victóreas
Conqueridas sô voso perdón,
Nin bon xefe d' as hostes de Cristo,
Qu' ó sentir d' os alarbios o strago,
Si dixer:— ¡Zárra España, Santiago!!!
N' alcanzár voso erguido favor.

VII.

Cantos reis, e encumadas princesas
Sô a cruz d' o poder dobregados
Acudino ós teus pés espergados
De vagullas por auga lustral;
Se purgaron d' o acedo d' a culpa,
E cal águias erguidas n-a serra,
Xa n-o trono, ou n-os campos d' a guerra,
Foron astros de rico alumar.

VIII.

Anqu' ó d' hoxe non hai berberiscos
Nin normáns que nos causen pavura,
¡Reinan causas de tanta tristura
N-os consellos d' os pobos hispáns!...
Que fai falla que Vós vos ergades
A soste d' a Xustiz' a balanza
Pra esbotar d' antre nos a loitanza
Qu' encirrou a cubiza tirán.

IX.

¡Ai! con Vós volv' a erguers' a Esperanza
Qu' adormenta os pesares loitosos:
Ires son vosos restos groriosos,
Farturentos cal chuvia d' abril.....
Pelengríns, acudamos ó Mestre
Qu' él romedia o máis fondo querbanto,
Pois xa estrica de luz o seu manto
Pra facer nosa pátreia feliz.

X.

Santo arcánxel d' o ceu de Cravixo,
D' o d' as Navas, de Braga e o Salado,
Conservád' ó leal Purpurado
Que non dorme por darvos honor,
E qu' albore por sigros de sigros
A bandeira d' a España creente
Sendo Vos d' o Salén d' o poente
Sempr' imán de saud' e perdòn.

Et qui vicerit, et custodierit usque in finem
opera mea, dabo illi potestatem super gentes.

JOAN. APOCAL. II v. 26.

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA DE SANTIAGO

00372333

USC

UNIVERSIDAD
DE SANTIAGO
DE COMPOSTELA

